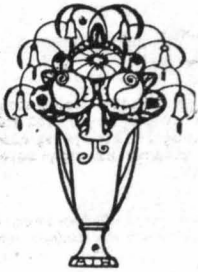

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ναι τὸ ξέρουν ὁ γραμματεὺς τοῦ Κοκτοσταύλου καὶ κάποιος λοχαγός, ὀνομαζόμενος Ρολλάνδος Φερουλλιάκ.

Ἀκούοντας τὸ ὄνομα τοῦ Φερουλλιάκ ὁ κ. Τρεμιε τινάχτηκε.

— Τι εἶνε αὐτοῦ ὁ Φερουλλιάκ ; ρώτησε.

— Εἶνε ὁ διοικητὴς τοῦ Στρατιωτικοῦ Οἴκου τοῦ Κοκτοσταύλου.

Ἐκεῖ ὁ κ. Τρεμιε κάλεσε τὴν κυρὰ-Μαρτίνα.

— Κυρὰ-Μαρτίνα, τὴ ρώτησε, μήπως γνωρίζεις κάποιον ἀξιωματικὸν Φερουλλιάκ ;

— Τὸ λοχαγὸν Ρολλάνδου ; εἶπε ἐκείνη. Τὸν γνωρίζω πολὺ καλά.

Ἄλλωστε ὁλοὺς ὁ κόσμος τὸν ξέρει. Περιήφανος, γενναῖος, γλυκομίλιτος. Ἔχει καὶ μιὰ φορὰ. Μιὰ κοκκαλιασμένη φορὰ... Τὴ λένε Γεζαβέλα... Ἄ εἶνε πολὺ καλὸς ὁ κ. Φερουλλιάκ. Πολέμησε μαζί μὲ τὸν ἀνταρτοῦ μου, ἦσαν φίλοι...

— Καλὰ, πῆγαν, τῆς εἶπε ὁ Τρεμιε καὶ γυρίζοντας στὸν Προφήτη τὸν ρώτησε :

— Θυμώσατε εἰ ἐγράφε ἡ περγαμνὴ πού σας πῆραν ;

— Δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ ἀκριβῶς ἐκεῖνο πού ἦταν γραμμένο στὴν περγαμνὴ, εἶπεν ὁ Προφήτης. Θυμῶμαι ὅμως περὶ τοῦ τῆς :

— Παιδί μου εἶνε ἐκεῖνος πού εἶχε χαρμαγμένο πάνω στοῦ ἀριστεροῦ του χερὶ ἕνα φέλλο κισσοῦ. Ἄν εἶνε φτωχός, δταν θὰ διαβάσῃ τὴν περγαμνὴ αὐτὴ, ἂς ἀταίτησῃ διόκληρῃ τὴν κληρονομία μου. Ἄν εἶνε δυστυχεμένος πρέπει νὰ συλλογιθῇ διὰ κάποιον ἄλλο στάθηκε πολὺ δυστυχεμένος ἀπὸ αὐτὸν, ἢ μητέρα του, ἢ Ἀρτεμίου Βιλλανδῶ, βαροῦνισσα Μονμορανού. Ἀπὸ ἐργασίας περὶ τοῦ ἡ περγαμνὴ. Ὄταν τὴν παρῶσα στὸν ἀπειθασιμῶν τοῦ Κοκτοσταύλου, πίστευα ὅτι δὲς ἢ ὑποχρεώσεις του ; θὰ ἐκκλησιάζονταν μὲ τιμωρία. Σκεπτόμηναι λοιπὸν νὰ πάω στὸ Λονδίνο, πού ἔζηνα ἄλλοτε καὶ ὅπου ἔχω μερικὸν φίλον ἀκόμη. Ὁ Μονμορανού ὅμως, πού παντρεύθηκε τὴν ἀτυχὴ μητέρα μου μ' ἀπάτησε μὲ σκληρότητα ἀπάντασιν ! Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ σήμερὰ θέλω νὰ τὸν τιμωρῶ ἑξασφαλιζοντας μὲ τὴν κληρονομία τῆς μητέρας μου, τῆς Ἀρτεμίδος Βιλλανδῶ, τὰ μέρη τῆς ζωῆς τῶν ἀδελφῶν μου Οὐγενότων στὸ ἑξωτερικόν. Τώρα τὰ ξέρете ὅλα ! Θέλετε νὰ με βοηθήσετε ;

Ἐκεῖ ὁ Τρεμιε ἔδωκε τὸ χερὶ του στὸν Προφήτη :

— Σήμερα, κύριε, τοῦ εἶπε, δὲν δικηγωρῶ καὶ οὔτε εἶμαι παιδὶ βουλευτῆς. Ἄλλὰ ἐκείνοι οἱ ὅποιοι σὲ ἔσειλαν σὲ μένα μὲ τὴν βεβαίωση διὰ εἶμαι τίμιος ἀνθρώπος δὲν σὲ ἀπατήσανε. Διατρέχω ἴσως τὸν κίνδυνον νὰ κάνω ἐκθροῦς μου πολὺ λοχουρῶς ἀνθρώπους ἂν ἀναλάβω τὴν ὑπόθεσίν σου. Ἀλλὰ τί σημαίνει τὸ μίσος καὶ ἡ ἔχθρα τοῦ κόσμου δταν πρόκειται νὰ κἀν κανένας μιὰ πράξιν ἀπόλυτης δικαιοσύνης ; Ἐλπίζε σὲ μένα, θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ.

Ἐκεῖ ὁ Προφήτης πήρε τὸ χερὶ τοῦ Τρεμιε καὶ τὸ φίλησε μὲ σεβασμό.

— Εἶμαι βέβαιος πὸς θὰ ἐπιτύχοιμε, προσέθεσε ὁ Τρεμιε, γιὰ τὸ δίκαιον αὐτὴ τὴ φορὰ εἶνε ἐντελὸς μὲ τὸ μέρος μας. Ἀλλὰ πρόσεξε μὴν γίνῃς καμμιὰ ἀνοησία. Πρὸ παντός δὲν πρέπει νὰ ἐμφανίζωμαι πομπῶς.

— Ἐἰ ἀκολουθῆσω εἰς συμβουλὰς σεαυτοῦ καὶ θὰ ἐνεργήσω πάντα σύμφωνα μὲ τὴς ὁδηγίαις σας.

— Λοιπὸν, πρέπει νὰ πάτε νὰ κατοικήσετε σὲ μιὰ ἀπόκεντρον συνοικίαν τοῦ Παρισιῶν καὶ νὰ ἐνεργήσετε νὰ ἐλθῇ ἐδῶ ἡ τροφὸς σου.

— Πῆγα ἐγὼ ὁ ἴδιος καὶ ἀνεγύρησα τὴν Νικολέττα Ἀλλουίνου στὴ Γουιέννη, ἀπάντησε ὁ Προφήτης. Πόσο ἔκλαψε δταν μὲ ἀνέκραγε. Τώρα εἶνε ἐδῶ καὶ περιμένει σὲ κάποιον ξενοδοχεῖον στὸν Ἄγιο Διονυσίου.

— Ἔχεις στὸ Παρίσι κανένα φίλον ;

— Ὁχι, κανένα.

— Λοιπὸν δώσε μου τὴ διεύθυνσίν σου καὶ περιμένε μὲ ὕστερ' ἀπὸ μερικὰς μέρας.

Ἐκεῖ ὁ ξενοδόχος μου λέγεται Βερνάδος καὶ τὸ ξενοδοχεῖον βρίσκεται στὴν ὁδὸν Ἁγίου Ἰουλιου τοῦ Πισσοῦ, κοντὰ στὴ μικρὴ γέφυρα, ἀπάντησεν ὁ Προφήτης.

Ἐκεῖ ὁ Τρεμιε κράτησε σημειώσεις τῆς διεύθυνσεως καὶ τοῦ εἶπε :

— Τώρα με ποῖ ὄνομα πρέπει νὰ σὲ ζητήσω ;

— Μὲ τὸ ὄνομα Ἰωάννης ὁ Ἰσχνός.

— Πολὺ καλὰ. Τώρα νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ φερθῶ σὲν πραγματικὸς φίλος. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὴν ἀρνηθῆς αὐτὰ τὰ λίγα χρήματα πού θὰ σοῦ δώσω.

Τὸ χροῖμα τῆς ντροπῆς ἔβγαλε τὸ ὄχι ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Προφήτου.

Σὰς εὐχαριστῶ κύριε, τοῦ εἶπε. Θὰ τὰ δεχόμενα χωρὶς κανένα διατάγμα, ἀλλὰ ἔχω χρήματα γιὰ νὰ ζήσω ἀρετικὸν καιρὸ ἀκόμα.

Ἐπειτα σηκώθηκε καὶ ἐξαίρετος τὸν Τρεμιε, ὁ ὁποῖος τὸν συνώδεσε ἕως τὴν ἑξωτερικὴν πόρταν τοῦ σπιτιοῦ του.

Ὄταν γύρισε στὸ γραφεῖον τοῦ Ἰωάννης Τρεμιε ἔπεσε ἀπαυδημένος πάνω στὴν πολυθρόναν τοῦ γραφεῖου του.

— Τι σκάνδαλον ! ψιθύρισε. Ὁ Κοκτοσταυλος εἶνε σκληρός, ἀγῶνος, φιλάργυρος, τυραννικός, τὸ ξέρω. Μὰ εἶνε συγχρόνως ἑπὶ ἀπὸ τοὺς πρὸ μεγάλους εὐγενεῖς τῆς Γαλλίας. Θὰ πάω λοιπὸν σ' αὐτόν. Καὶ πιστεύω πὸς θὰ θέλησιν νὰ ἀκούσῃ.

Ἐκεῖ ὁ Τρεμιε ἔβγαλε πολὺ λίγον εἶχε ἀσχοληθῆ ὡς τότε μὲ τὸν πανίχρην, τὸν ἐνδοξὸν καὶ φιλοβόλον γειτόνα του, Ἄννα Μονμορανού. Ἀναγκάστηκε λοιπὸν νὰ ζήτησῃ πληροφορίας γι' αὐτὸν ἀπ' τὴν κυρὰ-Μαρτίνα, ἢ ὅποια τοῦ εἶπε, διὰ ὁ Κοκτοσταυλος τὴ στιγμή αὐτὴ βρισκότανε στὸ Παρίσι καὶ διὰ κατοικοῦσε στὸ Λουβρῶν.

Ἐκεῖ ὁ Τρεμιε ἐτοιμάσθηκε ἀμέσως καὶ τὴν ἄλλη μέραν τὸ πρωὶ ἐξέκρινε γιὰ τὸ Παρίσι. Ἡ Ἰωάννα καθάλασε πικρακάπουλα σ' ἄλογον ἔνθου καὶ τὸν συνώδευσαν ὡς τὸ κοντινότερον χωριὸν, τὴ Λουζάρχη.

Μόλις ἔφθασε στὸ Παρίσι ὁ Τρεμιε, ἢ πρῶτον τοῦ δουλεῖ ἦσαν νὰ ζήτησῃ νὰ βρῇ τὸ Ροβέρτον Κέρ καὶ τὸν ἦρε χωρὶς μεγάλας δυσκολίας.

Ὄταν ὁ Ροβέρτος ἀντίκρισε τὸν Τρεμιε παραένειπκε κ' ἔσπευσε νὰ τὸν ρωτήσῃ τὴ ζήτησιν στὸ Παρίσι. Ὁ Τρεμιε ἀντι ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησίν του τοῦ ζήτησε νὰ ἐξηγήσῃ ἀμέσως σχετικὰ μὲ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Προφήτου καὶ τὸν Οὐγενότων.

Ἐκεῖ ὁ Ροβέρτος δὲν τάχασε. Κι' ἀπάντωντας στὴν ἐρώτησιν τοῦ Τρεμιε τὸν βεβαίωσε, ἐπι τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς του, διὰ εἶνε ἀνακαταγετὴ στὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ καθόλου καὶ διὰ ἀορίστως εἶχε ἀκούσει νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν παράδοσιν κάποιου περγαμνῆς στὸν Κοκτοσταυλο.

Ἀρνήθηκε ἐπίσης κάθε συμμετοχὴν τοῦ δημοῦ ἢ ἐμμεση στὸν πηγμῶν τῆς Ὁλεάνης καὶ ἀπόδωσε τὸ σάββαμα ἢ μᾶλλον τὸ ἐγκλημα στὴν ἀξιοθνήρη ἀμείλια κάποιου λοχαγοῦ.

Μιλώντας ὁ Ροβέρτος, νόμιζε διὰ εἶδε κάποιον ψυχρότητα στὸν Τρεμιε πού τὸν θεωροῦσε ὡς μέλλοντα πεθερὸν του. Ὁ γέρο διαγόρος ὅμως, χάρις στί; καλῆς πολιτικῆς συνήθειας του, γίνεταν ἐντελὸς ἀνεργεῖνης ὅταν τὸ ἤθελε. Προφυλάχθηκε λοιπὸν πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ προδοθῇ γιὰ πόσον λίγον εἶχε δεῖξει τόσο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ μυστήριον τῆς περγαμνῆς. Παρητήρησε ὅμως μὲ λύπη του διὰ ὁ νέος αὐτός εἶχε κάποιον μίσος ἐναντίον τοῦ Προφήτου. Καὶ ψυχολογώντας τὸν δὲν ἔβγαλε μὲ ὑπεκφυγές...

Ἡ συνάντησιν τοῦ Τρεμιε μὲ τὸν Κοκτοσταυλο δὲν παρουσιαζότανε καὶ τόσο ἐπιχολὴ ὅταν τὴν εἶχε φαντασθῇ.

Ἐκεῖ ὁ Μονμορανού ἦταν φοβερὰ ἀπασχολημένος μὲ τὴν ὁργάνωσιν στρατοῦ, πού προωφώτετο νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον τῶν Ἰσπανῶν.

Περαιτέρω λοιπὸν ἕως ὅπου ὁ γηραιὸς δοῦς εὐφραστήθῃ νὰ τοῦ δώσῃ ἀκρόασιν, ὁ Ἰωάννης Τρεμιε ἄρχισε νὰ περῶν τὸν καιρὸν τοῦ ἐπισκεπτόμενος καὶ θαυμάζοντας τὰ διάφορα μουσεῖα.

Ἐκεῖ ὁ Τρεμιε μὲ τὸν Κοκτοσταυλο δὲν παρουσιαζότανε καὶ τόσο ἐπιχολὴ ὅταν τὴν εἶχε φαντασθῇ.

Ἐκεῖ ὁ Μονμορανού ἦταν φοβερὰ ἀπασχολημένος μὲ τὴν ὁργάνωσιν στρατοῦ, πού προωφώτετο νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον τῶν Ἰσπανῶν.

Περαιτέρω λοιπὸν ἕως ὅπου ὁ γηραιὸς δοῦς εὐφραστήθῃ νὰ τοῦ δώσῃ ἀκρόασιν, ὁ Ἰωάννης Τρεμιε ἄρχισε νὰ περῶν τὸν καιρὸν τοῦ ἐπισκεπτόμενος καὶ θαυμάζοντας τὰ διάφορα μουσεῖα.

Ἐκεῖ ὁ Τρεμιε μὲ τὸν Κοκτοσταυλο δὲν παρουσιαζότανε καὶ τόσο ἐπιχολὴ ὅταν τὴν εἶχε φαντασθῇ.

Ἐκεῖ ὁ Μονμορανού ἦταν φοβερὰ ἀπασχολημένος μὲ τὴν ὁργάνωσιν στρατοῦ, πού προωφώτετο νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον τῶν Ἰσπανῶν.

Περαιτέρω λοιπὸν ἕως ὅπου ὁ γηραιὸς δοῦς εὐφραστήθῃ νὰ τοῦ δώσῃ ἀκρόασιν, ὁ Ἰωάννης Τρεμιε ἄρχισε νὰ περῶν τὸν καιρὸν τοῦ ἐπισκεπτόμενος καὶ θαυμάζοντας τὰ διάφορα μουσεῖα.

Ἐκεῖ ὁ Τρεμιε μὲ τὸν Κοκτοσταυλο δὲν παρουσιαζότανε καὶ τόσο ἐπιχολὴ ὅταν τὴν εἶχε φαντασθῇ.

Ἐκεῖ ὁ Μονμορανού ἦταν φοβερὰ ἀπασχολημένος μὲ τὴν ὁργάνωσιν στρατοῦ, πού προωφώτετο νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον τῶν Ἰσπανῶν.

Περαιτέρω λοιπὸν ἕως ὅπου ὁ γηραιὸς δοῦς εὐφραστήθῃ νὰ τοῦ δώσῃ ἀκρόασιν, ὁ Ἰωάννης Τρεμιε ἄρχισε νὰ περῶν τὸν καιρὸν τοῦ ἐπισκεπτόμενος καὶ θαυμάζοντας τὰ διάφορα μουσεῖα.

Ἐκεῖ ὁ Τρεμιε μὲ τὸν Κοκτοσταυλο δὲν παρουσιαζότανε καὶ τόσο ἐπιχολὴ ὅταν τὴν εἶχε φαντασθῇ.

Ἐκεῖ ὁ Μονμορανού ἦταν φοβερὰ ἀπασχολημένος μὲ τὴν ὁργάνωσιν στρατοῦ, πού προωφώτετο νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον τῶν Ἰσπανῶν.

Περαιτέρω λοιπὸν ἕως ὅπου ὁ γηραιὸς δοῦς εὐφραστήθῃ νὰ τοῦ δώσῃ ἀκρόασιν, ὁ Ἰωάννης Τρεμιε ἄρχισε νὰ περῶν τὸν καιρὸν τοῦ ἐπισκεπτόμενος καὶ θαυμάζοντας τὰ διάφορα μουσεῖα.

Ἐκεῖ ὁ Τρεμιε μὲ τὸν Κοκτοσταυλο δὲν παρουσιαζότανε καὶ τόσο ἐπιχολὴ ὅταν τὴν εἶχε φαντασθῇ.

Τὸν συνώδεσε ὡς τὸ πλησιέστερον χωριόν...

Ο ΑΓΑΘΟΣ ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ Ο ΖΕΡΒΟΣ

Περιφερόμενος στοὺς δρόμους ὁ Τρεμιε δὲν εἶχε ἀντιληφθεῖ διὰ κάποιον ὑποκείμενον μὲ ρυπαρὸ ἑξωτερικόν, τὸν παρακολουθοῦσε παντοῦ μὲ παραδόξην ἐπιμονήν.

Μιὰ μέραν, καθὼς ὁ Τρεμιε ἔμπαινε σ' ἕνα σπίτι τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Στεφάνου, στὸ ὅποιο κρατοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του ἕνα μικρὸν ἰσόγειον διαμέρισμα, ἀκουσε ἀπὸ πίσω του ὑποκροτῆς βηματισμοῦ πού ἔπαιναν μολὶς αὐτὸς σταματοῦσε καὶ ἐναελάζαν μολὶς ἐπανελάμβανε τὸ δρόμον του. Γύρισε ἀμέσως πίσω του καὶ κίτταξε, χωρὶς ὅμως νὰ μπόρῃ στὴν ἀκριβῆ νὰ διακρίνῃ τίποτα. Ὁ κατάσκοπος κρυβότανε γιὰ τὸ σκοτάδι. Δὲν ἀνέστησε ὅμως ὁ Τρεμιε, μιὰ σὲ Παρίσι δὲν ἐπρόκειτο νὰ μείνῃ παρὰ εἰκοσιτέσσαρες ὥρες ἀκόμη.

Ἐκεῖ ὁ Μονμορανού εἶχε ἀποφασίσει τέλος νὰ τὸν δεχθῇ στὴν ἀκρόασιν πού ζητοῦσε.

(Ἀκολουθεῖ) :

